

Eşlerin birbirine karşı vazifeleri

Sevgi Hanım: “Hanımın beyine karşı vazifeleri nelerdir?”

İnsanların gerek eşlerine, gerek çocuklarına, gerek kardeşlerine, gerek akrabalarına, gerek kapı komşularına, gerek arkadaşlarına, gerek din kardeşlerine, gerekse sair insanlara karşı birinci plânda vazifeleri; sevdiklerinde Allah için sevmektir. Birlikte yaşadığımız insanlara karşı başarmamız gereken en büyük vazife de budur.

İnsanlar hatasız olmazlar. Sevginin ise gözü kördür. Sevdığımızı sıfır hatasız kabul ederiz. Oysa bu kabullenişle ona haksızlık etmiş oluruz. Çünkü bu kabulleniş, hata yaptığında affetmeyeceğimiz mânâsını taşır. Bu ise, ona karşı haksızlıktır. Öyleyse, sevdığımızı hatasız kabul etmemeliyiz. Allah’ın affettiği ve affı tavsiye ettiği yerde biz ileri gider, hatasını anladığı ve özür dilediği halde onu mahkûm edersek ona zulmetmiş oluruz. İnsanları affetmesini bilmeliyiz ve affı çok sık uygulamalıyız.

Bilhassa eşler birbirlerini çok sık affetmeliler. Birbirlerinin her hatasını yüzüne vurmamalılar, barış yolunu kapamamalılar. Birbirlerinin takvasını ve Allah korkusunu örnek almalılar. Birbirlerinin dine olan bağlılığını, güzel ahlâkını, tatlı huylarını, iç güzelliğini takdir, tasvip ve taklit etmeliler.

Eşler arasındaki gayet esaslı sevgi, şiddetli ilgi ve özgün alâka yalnız dünya hayatının ihtiyacından ileri gelmiyor. Bir kadın kocasına yalnız dünya hayatıyla ilgili bir eş değildir. Kadın kocasının ebedî hayatta dahi eşidir, hayat arkadaşısıdır.

Bediüzzaman’a göre, kadın mademki ebedî hayatta dahi kocasının hayat arkadaşısıdır. Öyleyse, ebedî arkadaşı ve daimî dostu olan eşinin nazarından başka, başkasının nazarını kendi güzelliklerine celp etmemeli; süresiz hayat arkadaşısını darıltmamalı, onu kışkandırmamalıdır. Madem Mü’min olan eşinin, iman sırrına binâen onun ile alâkası yalnız dünya hayatına özgü ve yalnız güzellik vaktine mahsus, geçici bir sevgi değil; ebedî hayatta da devam eden bir hayat arkadaşlığı kurmaya dayalı, esaslı ve ciddî bir muhabbet ve saygıdır. Hem yalnız gençliğinde ve güzellik vaktinde değil, ihtiyarlık ve çirkinlik vaktinde dahi ciddî hürmet ve muhabbete ihtiyaç var. Elbette ona mukabil kadın da, kendi güzelliklerini yalnız eşinin nazarına özgü kılmalı ve sevgisini yalnız beyine bağlamalıdır. Eşinin kusurlarını da asla büyütmemeli, affetmelidir.

Kadınının dinî bağılılığına bakıp taklit eden ve eşini ebedî hayatta kaybetmemek için haramlardan uzak duran erkek, büyük mutluluk içindedir. Kocasının dinine olan hürmetine bakıp da, “Ebedî arkadaşımı kaybetmeyeyim” diye takvâya giren, Allah korkusunu iliklerine kadar duyarak haramlardan uzak duran kadın da bahtiyardır.

Saliha kadınını ebedî kaybettirecek derecede ahlâksızlıklara giren, dünyayı âhirete tercih eden ve kötülüklerden geri adım atmayan erkek, sadece kendisine yazık eder. Allah korkusu taşıyan ve haramlardan uzak duran kocasını kendisine örnek almayan kadın da kendisine yazık etmiş olur.

Eğer iki eş, karşılıklı olarak birbirlerini güzel ahlâk ve Allah korkusu noktasında, fitneden ve kötülüklerden uzak durması noktasında taklit ederlerse ne mutlu! Yok; birbirinin fışkını ve sefahetini taklit eder ve birbirini ateşe atarlarsa birbirlerine yazık etmiş olurlar.

Bir ailenin mutluluğu ve huzuru, eşler arasında karşılıklı emniyet, güven, samimî hürmet ve içten sevgi ile devam eder.¹

Bedüzzaman, kadının veya erkeğin, eşine karşı sevgisini ahlâk güzelliğine bağlamaları halinde bunun hem dünyada âcilen, hem de âhirette ebediyen çok büyük netîceleri bulunduğunu haber verir. Öyle ki, mâdem bu samîmî sevgi ve merhamet; güzel ahlâkı, şefkat kaynağı ve rahmet hediyesi olduğu cihetle kadına Allah için verilmiş; kadın da karşılığını Allah için verecek, sevgisini ve hürmetini Allah için eksik etmeyecektir. Her ikisi yaşlandıkça birbirine karşı karşılıklı sevgi ve hürmetleri, merhamet ve bağılılıkları Allah'ın izniyle artacak, her ikisi de dünya hayatı açısından mes'ût olacaklar. Aksi takdirde sırf fizikî güzelliğe bağlanan sevgiler, fizikî güzelliğin bozulduğu yaşlılık günlerinde bozulma gibi bir tehdit yaşayacaktır. Sevgiler nefis hesabına olduğunda ise zaten, dünyevî ayrılıklar ve ölüm yüzünden yakıcı bir belâ hükmüne geçmektedir.²

Eşine, meşrû dairede, yani lâtîf şefkatine, güzel hasletine ve yüksek ahlâkına binâ edilen samîmî sevgi ile eşini fevrîliklerden ve sâir günahlardan korumanın âhiretteki netîcesi ise çok daha büyüktür: Rahîm-i Mutlak olan Rabbimiz, Allah için sevilmiş o hayat arkadaşını hûrîlerden daha güzel bir sûrette ve daha zîynetli bir tarzda, daha câzibedâr bir şekilde ebedî saadet yurdunda ona ebedî bir hayat arkadaşı olarak ve dünyadaki eski mâcerâlarını da birbirine lezzet verecek biçimde nakletme imkânı içinde, gâyet sevimli, gâyet hoş, gâyet lâtîf ve ebedî bir arkadaş ve içten bir sevgili olarak vereceğini vaad etmiştir.³

Nitekim Cenâb-ı Hak, “Doğrusu o gün Cennet arkadaşları büyük bir zevk ve safa

içindedirler. Hanımlarıyla birlikte gölgelerdeki tahtlara kurulurlar. Orada onlar için meyveler ve diledikleri her şey bulunur. Rahmet sahibi Rablerinden onlara selâm vardır”4 âyetiyle bu müjdeyi vermekte, sevgilerin Allah için olması konusunda uyarmaktadır.

Şu halde gerek kadının, gerekse erkeğin eşine karşı başarması gereken en büyük vazife birbirini Allah için sevmekten ibarettir. Diğer vazifeler ayrıntıdır. Allah için sevginin olduğu yerde her problem hallolur, her sıkıntı temelden biter.

Dipnotlar:

1- Lem’alar, s. 257

2- Sözler, s. 587

3- Sözler, s. 591

4- Yâsîn Sûresi, 36/55, 56, 57, 58